

SO

not

MEANT

mégis egymásnak teremtve?

TO BE

A Harry és Sally
által inspirált
ellenségekből szerelmesek
romkom.

fine
selection

MEGHAN QUINN

MEGHAN QUINN

SO
not
MEANT

mégis egymásnak teremtve?

TO BE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Prológus

KELSEY

— **K**ELSEY, KÖZTUDOTT, hogy férfiak és nők nem tudnak egyszerre munkakapcsolatot ápolni és barátok is lenni.

JP Cane a konferenciaterem asztalának támaszkodik, tetovált karjait bosszantóan izmos mellkasán keresztbe fonja, ingujjai könyékig felhajtva, és olyan vigyort villant, ami inkább dühítő, mint elbűvölő.

– Miről beszélsz egyáltalán? – kérdezem egy halom tervrajz fölé görnyedve.

Még mindig az asztalnak támaszkodva lazán leengedi a kezét, és megmarkolja az asztal szélét, aztán azt mondja:

– A minap, amikor Huxley-val és Lottie-val vacsoráztunk, azt mondtad, hogy lehetnénk barátok.

Lottie a nővérem – tizenkét hónappal idősebb – és a legjobb barátom. Az ellenállhatatlan Huxley Cane jegyese, aki a főnökünk, mellesleg az előttem álló, életemet megkeserítő férfi testvére.

Megismerkedésünk elképesztően lenyűgöző sikertörténet. Nos, gyors és lényegre törő magyarázat kell? Lottie gazdag férjet keresett,

hogy arcvesztés nélkül kerüljön ki az ősellenségével szemben folytatott harcból, Huxley pedig álmenyasszonyt keresett egy üzleti megállapodás miatt. A járdán botlottak egymásba. Megállapodást kötöttek, hogy segítenek a másíknak, szerződést írtak alá, és Lottie beköltözött a kastélyába. Az egész olyan *Micsoda nő!*-szerű volt, a prostituáltvonal nélkül. Bár... Lottie-nak nehezeére esett, hogy ellenálljon Huxley alfa közeledésének.

Miközben a rajongó, örülten szerelmes menyasszony szerepét játszotta, segített a Sustainably Organized nevű vállalkozásban. Így talált meg bennünket a Cane Enterprises, és így kerültem szoros munkakapcsolatba JP-vel, mivel őt jelölték ki a projektjeimhez.

Ahogy mondtam, forgószélszerűen pörögtek az események. Még mindig nem hiszem el, hogy így történt.

– Van valami ellenvetésed? – kérdezi JP, kizökkenve a gondolataimból.

Mivel úgy látom, hogy ez a megbeszélés sehová sem vezet, az asztalra hajítom a tollat, és kihúzom magam.

– Először is, nem *együtt* vacsoráztunk Huxley-val és Lottie-val. Nem kettős randi volt!

– Te jó ég, tudom! – vágja rá ingerülten. – Már három és félszer felhívtad rá a figyelmemet. – Ujjaival számolja az eseteket. – Amikor becsengtünk, mert történetesen egyszerre érkeztünk. Amikor a konyhában voltunk, és mindketten ugyanazért a pezsgőért nyúltunk. A medencénél, amikor véletlenül kettesben maradtunk az asztalnál. És a nappaliban, amikor éppen azt magyaráztad, hogy nem kettős randin vagyunk, és Lottie félbeszakított, hogy megmutasson egy „új játékszert”, amit kapott. – Vigyorog, megvillantva azokat a bosszantóan egyenes fogait. – Még mindig várom a részleteket az új játékszerről!

– És *másodszor...*– folytatom. Semmiképp sem fogom megemlíteni neki azt az... eszközt, amit Huxley vett Lottie-nak. Nem. Már a gondolatától is elpirulok. – Mi a csudáért ne lehetnénk barátok?

– Hát nem nyilvánvaló?

Körbenézek a teremben, hogy meggyőződjek róla, nem hagytam-e figyelmen kívül valamilyen jelzést, de abszolút semmit nem látok. Visszanézek rá, és azt mondom:

– Nem. Nem, ez egyáltalán nem nyilvánvaló!

Megrázza a fejét, és megkerüli a konferenciaasztalt, hogy ráüljön, pont mellettem.

– Mert, Kelsey, kézzelfogható vonzalom van közöttünk.

Olyan erősen horkantok fel, hogy ráprüszkölök a tervrajzokra magam előtt. Lazán letörölöm a cseppeket a kezemmel. Vonzalom?

Úgy értem... persze, JP nagyon jóképű férfi. Nyilvánvalóan jóképű, ha bejön az állkapcsának meredek vonala, amit sűrű, sötét szakáll borít. A szexi, kócos haja a tetején enyhén göndörödik, de oldalt rövidre van nyírva, és a rejtett tetoválásai csak akkor látszanak, amikor kényelemben érzi magát az aktuális társaságában. Igen, jóképű, szexi, ezt talán mondtam egyszer-kétszer.

De egy emberi lényben több is van annál, mint hogy fizikailag vonzónak találod, legalábbis számomra. Ahhoz, hogy valakit tényleg vonzónak találjak, jószívűnek kell lennie, kívánatos személyiséggel, és meg kell tudnia nevetetni.

Nem vagyok biztos benne, hogy JP-nek van szíve, és a személyisége olyan, mint egy figyelemre vágó középső gyereké, akinek tehetsége van ahhoz, hogy semmit se vegyen komolyan. Lehet, hogy itt-ott van egy-egy jó beszólása, de a veleszületett képessége kerekedik felül, ami provokál, bosszant és irritál.

Talán az övé az egyik legrendetlenebb iroda, amit valaha láttam, és halkán hozzáteszem, hogy ez teljesen kiábrándító egy olyan precíz embernek, mint én. Ki tudna vágyakozva nézni valakire, akinek az íróasztala papírokkal, kávéscsészékkal és olyan tollakkal van tele, amelyeken nem a saját kupakjuk van?

Szóval: vonzódok JP-hez? Határozottan nem!

– Tényleg azt hiszed, hogy vonzalom van közöttünk? – kérdezem.

– Bébi, érzem a szexuális kémia illatát, és mivel annyira kézzelfogható, olyan sűrű, olyan... pézsmaszerű...

– Fúj, nem pézsmaszerű!

Mit beszélek? Nincs is semmi! Nincs kémia! Semmi sem kézzelfogható, és egyáltalán nincs sűrű... semmi!

És semmi sem pézsmaszerű. *Kinek jut egyáltalán az eszébe a vonzalmat pézsmaszagúként jellemezni?*

De levegőnek néz, és folytatja a légből kapott szónoklatát.

– Nem lehetünk munkahelyi barátok, mert a közöttünk lévő vonzalom mindig a szex gondolatát fogja felvetni.

Ezúttal visszatartom a horkanásomat, és hagyom, hogy a csend töltse be a levegőt néhány lélegzetvételnyi ideig, mielőtt csökkentem a távolságot közöttünk, amíg az arcunk csak néhány centire van egymástól. Annak ellenére, hogy majdnem egy fejjel magasabb nálam, még mindig a szemébe tudok nézni, amikor megkérdezem:

– Lázás vagy? Erről van szó? Elkaptál valamit, és ezért viselkedsz így?

– Makkegészséges vagyok! Nagyon jól tudod. Eleget méregetsz.

– Nem is!

Nem teszem.

Csak hogy tisztázzam. Tényleg nem.

Hahotázik, de olyan idegesítő hangon, hogy összeszorulnak a zápfogaim.

– Mit gondolsz, miért van most felhajtva az ingujjam?

Lenézek a tetovált alkarjaira – jó, rendben, az tényleg szexi, valószínűleg a legjobb része a pasinak. De csak ennyi, alkarok. Nem lehet egy lányt hibáztatni, ha gyönyörködik egy kis karpornóban, ugye, hölgyeim?

Közel hajol.

– Mert tudom, mennyire izgatónak találsz a karomat.

A kezem az arcához nyomom, hogy megakadályozzam, bármire is készül.

– Tisztában vagy vele, hogy ez mennyire helytelen? Az alkalmazottad vagyok!

– Technikailag Huxley alkalmazottja vagy, én csak felügyelem a dolgokat.

– Ez valami szakmai kifejezés?

Felvillantja azt az idegesítő vigyorát.

– Az. – Megnedvesíti az ajkait, de én a szemére szegezem a tekintetemet. Semmiképp sem adom meg neki azt az elégtételt, hogy a szájára pillantok. – Nem értem, miért vagy ennyire zavarban és miért vörös az arcod!

– Nem vagyok zavarban! – Kinyújtom a karomat magam mellett.

– Csak őszinte jótevőként próbálok fellépni, megpróbállak felvilágosítani, hogy miért nem lehetünk barátok. Dicséretet érdemelnék, nem megvetést és a gúnyolódásodat. – Mielőtt válaszolhatnék, folytatja az úgynevezett jószándékú kioktatást. – Egy férfi és egy nő, akik vonzódnak találják egymást, és együtt dolgoznak, soha nem lesznek barátok. Mindig lesz egy óriási elefánt a szobában, és

annak az elefántnak a neve: szex. Ilyen az emberi természet, Kelsey. Mindannyiunknak szüksége van szexuális kielégülésre, és amikor találunk valakit, aki vonzó, azt akarjuk, hogy az a személy segítsen nekünk beteljesíteni a szexuális vágyunkat.

Hallja ezt más is?

Te jó ég, ennél jobban nem is lehetne elsilányítani a szeretkezés akusát. Jót tesz az egómnak, hogy JP vonzónak talál? Igen. De hol a romantika manapság?

Hol van az udvarlás?

Hol van a spontaneitás?

Még Lottie és Huxley is beismerik, hogy semmi romantikus nem volt abban, ahogyan a kapcsolatuk kezdődött. Minden annyira személytelen manapság.

Igazi romantikusként, aki rajong a szerelemért, nem tudok nem azon tűnődni, hogy vajon létezik-e olyan férfi valahol, akire ráillik egy tökéletes romantikus vígjáték hőséneke összes jellemzője.

Neeem, most már átverésekkel kell foglalkoznunk, amit egy kéretlen farokfotó követ, végül pedig köddé válik a pasi.

Annyira elegendem van ebből.

– Mi a fene történt veled, hogy ilyen lettél? Megkérdeztem, mit gondolsz a bambusz irattároló szekrényekről, erre ebből kiindulva lett a vita, hogy miért nem lehetünk barátok. Nem értem, hogy mennyire releváns válasz ez a kérdésemre – kérdezem csípőre tett kézzel.

– Releváns – feleli közelebb csúsztatva, a cipőjét a sarkamnak nyomva –, mert amikor az éhes szemed legszívesebben felfalja a konferenciastal túloldaláról, de a hozzáállásoddal a baráti zónába száműzöl, akkor szembesítelek ezzel. Azt mondtad, azt akarod, hogy barátok legyünk, de ez nem fog megtörténni.

Ennek téveszméi vannak. És valakinek helyre kell tennie őt.

A mellkasára nyomok egy ujjal, és azt mondom:

– Hidd el, JP, ha a legkevésbé is vonzónak találnálak, tudnád! Amit te rád éhező szemnek hiszel, az egy éhes nő szeme, aki ma reggel hatkor egy mogyoróvajjal megkent gofrit evett. Elkezdődött az éhséghallucináció, és a te silány tested...

– Silány? *Pfff!*

– ...óriási húsgombócos szendviccsé alakult át a fejemben, semmi több. Gondolhatsz akármit arról, amit az irántad való vonzalmamnak vélsz, de a saját számból mondom a te makacs füledbe: nem találhatnálak visszataszítóbbnak!

A szemöldöke meglepetten felszalad. Még én magam is meglepődöm kissé. A „visszataszító” nem a megfelelő szó, de túlságosan belelendültem.

– És ha romantikus érzelmekkel viseltetnék irántad, akkor nem viselném ezt az egyszerű, szinte otthoni blúzt, ami semmit sem mutat meg a tökéletes, feszes mellemből!

Megnyalja az ajkát, ahogy röviden lenéz a mellemre, majd vissza.

– Nem viselnék fehérneműt sem arra a valószínűtlen esetre, ha felragnál erre a konferenciaasztalra, és szétnyitnád a lábaimat egy kis kóstolóért!

Megmozdul az ádámcsutkája.

– És egész biztosan nem könyörögnék magamban, hogy ez a beszélgetés véget érjen, hogy összepakolhassak, és visszavonulhassak a garzonlakásomba, hogy békésen, egyedül vacsorázzak, anélkül, hogy egy parancsoló agyatlan, mint te, a fülemben csiripelne a munkahelyi kapcsolatokról! Mert, JP, ha akarnálak, akkor minden másodpercet veled akarnék tölteni, hogy kiélvezzem minden pillanatát.

Felém nyúl, miközben épp elfordulok, hogy összeszedjem a papírjaimat.

– De most nem erről van szó. – Rámosolygok. – Nem tudok elég gyorsan elmenekülni előled! – Nő vagyok! Vedd már észre!

Az orrlyukai kitágulnak.

Az állkapcsa megrándul.

A kezét az öltöynadrágja zsebébe dugja, ahova valók.

– Most, hogy ezt tisztáztuk, elmegyek, mivel semmire sem megyünk, és hív egy húsgombócós szendvics. Feltételezem, hogy jóváhagyod a bambusz irattartó szekrényeket. – Összeszedem a papírokat, majd az asztalra teszem őket, egy szilárd kupacba egyengetve.

– Még mindig nem lehetünk barátok – mondja elfojtott hangon.

Te jó ég, még mindig ezen lovagol? Egészítsük ki az összeférhetetlen tulajdonságainak listáját egy szúnyog mentális képességével.

– Jó. Amikor a minap azt mondtam, csak kedves próbáltam lenni, tudod, mivel a te céged megbízást adott az én cégemnek, de most, hogy az érzéseinket nyíltan kimondtuk, élhetjük az életünket e hamis, idióta barátság nélkül. – Finoman a mappámba helyezem a papírjaimat, majd a táskámba a tollaimmal együtt, természetesen színkód szerint. – Most, ha nem bánod, van egy találkozóm, ahol teltömhetem a számat hússal.

Elmegyek mellette, a vállam a vállához ütközik, de a csípőmre teszi a kezét, késleltetve a távozásomat. Az érintése alig észlelhető a felsőmön, de akaratlanul megborzongok. A vállunk találkozik, egymás mellett állunk, és amikor előre nézek, kerülve a szemkontaktust, közel hajol, és a fülembé suttog, ajka mindössze centiméterekre a fülemtől.

– Az egyetlen baromság köztünk az a szónoklat, amit most előadtál. Tagadd, amennyire csak akarsz, de tudom, hogy akarsz engem. Minél hamarabb elfogadod ezt, annál jobban fogod érezni magad.

A szívem heves dobogása ellenére tudom, hogy itt az ideje, hogy elfordítsam a fejemet, és amikor megteszem, az orrunk majdnem

összeér. Minden bátorsággal, amit csak össze tudok szedni, azt válaszolom:

– Minél hamarabb rájössz, hogy nem egy kategóriában vagyunk... annál jobban fogod érezni magad.

Nem mindig ilyen volt a kapcsolatunk. Amikor először találkoztam vele, csak arra tudtam gondolni, hogy igazán, lenyűgözően jóképű a mohazöld szemével és az önelégült kisugárzásával, amivel magára vona a figyelmet. Ő volt minden, amiről egy lány fantáziál. Egy pillanatig azt gondoltam, hogy talán, csak talán lehetne valami köztünk. Hogyha elhívott volna egy randira, igent mondtam volna. De amikor az üzletem a siker kapujában állt a vezetése alatt, tudtam, hogy nem fogom keverni az üzletet az élvezetekkel, nem akkor, amikor olyan keményen megdolgoztam azért, hogy eljussak oda, ahova vágytam.

Így félretettem a kezdeti gondolataimat, és sajnos most már más-képp látom őt.

Rendszeresen az előző éjszakai parfüm illatával libeg be a megbeszélésekre. Gyakran elvonja a figyelmét a telefonja, és ahányszor ránéztem, mindig másik nő neve volt a képernyőn. Flörtölős, és egyértelműen nem az a típus, aki hosszú távú kapcsolatokra vágyik. Gúnyolódik a szerelmen, viccelődik az örökké tartó kapcsolatokon, és soha nem tud komolyan viselkedni. Én pedig a kezdeti vonzalmam ellenére nem erre vágyom.

Felemelt fejjel elmegyek mellette, ki a konferenciaterem ajtaján, a liftekhez. Fogalmam sincs, miért szajkózza JP ezt a vonzalmat közöttünk. Nem mintha bátorítottam volna. Határozott híve vagyok a szerelemnek. Ezért a szerelmet keresem. Nem kalandot, nem szexi egyéjszakai kalandot. A lelki társamat keresem, éppúgy, mint a lelki társak a népszerűnek nem igazán mondható podcastemben. *Az örök szerelemre vágyom.*

JP Cane hihet, amit akar, de egyben biztos vagyok, az életem szerelemsivatagában ő és én nem egymásnak vagyunk teremtve.

JP

Hadd találjam ki... Kelsey azt mondta neked, hogy nem egymásnak vagyunk teremtve, igaz?

Persze hogy azt mondta. Nem mintha az örök szerelmet keresném, mert nem. Csak jól akarom érezni magamat.

Túl sok kudarcot éltem már meg az életemben ahhoz, hogy elköteleződjek bárki iránt is. Igen, *az* a fickó vagyok. Pszichoanalizálj, amennyit csak akarsz, de ez nem fogja megváltoztatni azt a tényt, hogy az elköteleződéstől való félelmem a lényeg.

De azt mondom: ha valaki képes lenne megváltoztatni a véleményemet ezzel kapcsolatban, az Kelsey lenne.

Ő... a fenébe is, minden szempontból különleges.

Az első pillanattól fogva, amikor megláttam a prezentációs találkozónkon, le voltam nyűgözve. Amikor szorosan együtt dolgoztunk, el voltam bűvölve. A mosolya, a pozitív életszemlélete, az a lehengetlően gyönyörű szeme: elállt tőle a lélegzetem, és ez volt az első alkalom az átkozott életemben, amikor tényleg azt gondoltam magamban, hogy *ő lehetne az örök szerelmem*.

Hát ez jól rám ijesztett. Olyan volt, mintha egy északi szél suhant volna fel a fenekembe. Teljesen dermesztő.

Nem gondolkozhattam így.

Nem gondolkozhattam az örök szerelemről.

Tehát érett felnőttként úgy döntöttem, hogy terelek. Bosszantok. Amennyire csak lehet, távol tartom őt. És működött. A bőre alá

férkőztem. Amikor rám néz, szinte meg akar ölni. Amikor én nézek rá, azt gondolom... nos, szexi, de meg akar ölni, ezért maradj távol tőle!

És ahogy mondtam, működött. Olyan rohadtul jól működött... amíg már nem működött többé.

Elképzelheted, mi történik ezután...

Első fejezet

KELSEY

Egymásnak teremtve podcast

Alec és Luna

Kelsey: Üdvözöllek, kedves hallgató, az *Egymásnak teremtve* című podcastben, ahol örülten szerelmes párokkal beszélgetünk arról, hogyan ismerkedtek meg. Alec és Luna, nagyon köszönöm, hogy ma csatlakoztatok hozzám.

Alec: Örömmel tesszük. Luna nem győzött áradozni rólad.

Luna: Bevallom, így van. Imádom ezt a podcastet.

Kelsey: Nagyon köszönöm. Akkor biztosan tudjátok, hogyan mennek itt a dolgok. A bevezetőben ti ketten röviden elmesélték, hogyan talákoztatok. Menni fog?

Luna: Menni fog.

Alec: Gyakoroltatta velem.

Kelsey: Haha! Nos, akkor kezdjétek el! Hogyan taláztatok egymásra?

Luna: A bátyám eljegyezte a barátját, és nem engedhettek meg maguknak egy nagy, puccos esküvőt, így beíratam őt az *Esküvői játék* című csináld magad esküvői műsorba.

Alec: A bátyám, Thad annyira rágörcsölt, hogy meg akarta nyerni a műsor fődíját, egy Central Parkra néző lakást, és nekem is lelkiismeret-furdalást okozott, hogy segítek neki.

Luna: Az első forgatási napon Alec azt hitte, asszisztens vagyok, és követelte, hogy hozzak neki kávé.

Alec: Kértem, nem követeltem. Legyünk pontosak, de igen, tényleg. És el tudod képzelni, hogyan reagált a mellettem ülő kis tűzgolyó?

Luna: Nagyon dühös voltam rá. Ő volt a versenytársam, és le kellett győznöm!

Alec: Engem egyáltalán nem érdekelt a verseny, és számoltam a napokat, hogy mikor lesz végre vége. Aztán rájöttem, milyen rossz testvér vagyok, és milyen szomorú Thad, úgyhogy... beleadtam mindent.

Luna: Ez abban merült ki, hogy követett engem egy cukrászüzletbe, hogy megtanuljon tortát sütni.

Alec: Levertem egy kis diót, ő pedig segített összeszedni, és rájött a tervemre. Megszánt, és megmutatta, hogyan süssek tortát, hogy segítek Thadnek.

Luna: Az a nap a lakásomban mindent megváltoztatott. Már nem versenytársként tekintettem rá. Úgy néztem rá, mint egy testvérré, aki segíteni akar.

Alec: A család a gyenge pontja, így nem sokkal ezután elhívtam randizni.

Luna: Tavaly tavasszal házasodtunk össze.

– Ti ketten abba tudnátok hagyni a smárolást? Komolyan, azért jöttem ide, hogy veletek vacsorázzak, nem azért, hogy lássam, ahogy egymást nyaljátok!

Lottie megáll és hátranéz.

– De olyan jó illata van! Szagoltad már az illatát?

– Nem, mert nem az én barátom.

Huxley finoman maga mellé tolja Lottie-t a kültéri kanapén, és állát az ajkához emeli.

– Megyek, megnézem a pizzát – nyom könnyed csókot Lottie ajkára, majd feláll.

– Kelse, tölthetek még a poharadba?

Felemelem a borospoharam:

– Igen, köszönöm.

Huxley-nak vannak a legjobb borai. Nem sokat iszik belőlük, így mindig igyekszem fogyasztani, amikor átjövök vacsorára, ami legalább hetente egyszer előfordul. És a kültéri étkezés mindig az én választásom. Huxley-nak és Lottie-nak gyönyörű, tengerparti stílusú háza van fehér falakkal és fekete díszítőelemekkel, nem messze Beverly Hillstől. A hátsó udvaron lélegzetelállító, végtelenített medence húzódik végig a telken, ahol drága, mégis hihetetlenül kényelmes teraszberendezés található. A magas pálmafák biztosítják a privát szférát. A hátsó udvaruk a kedvenc helyem.

Amikor eltűnik a házban, Lottie felém hajol, és megkérdezi:

– Kelsey, emlékszel arra a vibrátorra, amit a minap mutattam neked?

– Igen?

Hátranéz a válla felett, Huxley-t ellenőrizve, majd azt mondja:

– Elájultam. Szó szerint fel kellett ráznia, hogy visszanyerjem az eszméletemet. Most már nem akarja többé használni, hiába könyörögök érte kétségbeesetten.

Semleges arckifejezéssel mondom:

– Hát nem csodálatos? Gratulálok az intenzív orgazmushoz!

Lottie szemöldöke összehúzódik.

– Hé, gúnyt érzek a hangodban?

– Mi árult el? – Keresztbe teszem az egyik lábam a másikon, és már bánom, hogy még kértem a borból.

– Hát a hozzáállásod. Mi a fene van veled?

Sóhajtva a nővérem szemébe nézek, és azt mondom:

– Nagyon örülök neked, Huxley-nak és a szerelmeteknek, de én vagyok az örökösen szingli, és nehéz ezt végignézni!

– Féltékeny vagy? – kérdezi.

– Igen – válaszolom, nem is próbálok leplezni az igazságot. Lottie a legjobb barátom, és mindent elmondok neki, még ha az rossz színben is tüntet fel. – Nagyon féltékeny vagyok, hogy neked ilyen mindent elsöprő kapcsolatod van egy férfival, aki imád téged, nekem pedig senkire sincs kilátásom.

– Ez nem igaz! – vágja rá Lottie, miközben Huxley visszatér hozzánk, és mindkettőnknek ad egy-egy borospoharat. – Mi van JP-vel?

– Ó, kérlek! – nyögök fel, majd bocsánatot kérek Huxley-től. – Nem sértésként mondom, hiszen a testvéred, de JP egy idióta.

– Nem sértődtem meg. Egyetérték veled – mondja Huxley, miközben Lottie-t magához húzza, és a sörösüveget az ajkaihoz emeli.

– Miért idióta? – kérdezi Lottie.

– Hol is kezdjem? – kérdezi Huxley, aki olyan összeszedettnek és előkelőnek tűnik. Ha Huxley, JP és Breaker – a másik testvérük

– nem hasonlíthatnának annyira egymásra, megkérdőjelezném a rokonkapcsolatot.

Mindig is kedveltem Huxley-t, még akkor is, amikor Lottie utálta. Könnyű volt kijönni vele, mert nagyon üzletorientált, okos, és képes pártatlan maradni. Kiválóan ért az üzleti döntésekhez, szeret segíteni, és nagyon tud szeretni. Egyszerűen tökéletes. Nagyon hálás vagyok, hogy Lottie rátalált, de ha JP-ben csak egy csepp lenne Huxley-ből, az elviselhetőbbé tenné a társaságát.

– JP szórakoztató, pont annyira szórakoztató, mint amilyenre szükséged van – mondja Lottie. – Szeretlek, Kelse, de egy kicsit merev vagy.

– *Nem* vagyok merev! – védekezem. – Csak tudom, mit szeretek és mit nem, és hidd el, ha azt mondom, hogy JP-t nem szeretem! Idegesítő, túl sokat képzel magáról, és őszintén szólva, nekem túlságosan rendetlen.

– Ez mind tény – teszi hozzá Huxley. – Kelsey jobbat érdemel.

– De ő a testvéred! – ellenkezik Lottie.

– Tudom, drágám. De egyetérttek Kelsey-vel. Nem illenek össze.

– Köszönöm. – Kortyolok a boromból. – És ha már a témánál tartunk, elárulom, hogy gondolkodom azon, hogy csatlakozom ahhoz a helyi társkereső applikációhoz. Tudod, ahhoz, amiben az a vakrandis étterem van.

– Várj, az, amiről Noely Clark a *Jó reggelt, Malibu!*-ban áradozott? Az, ahol megtalálta a szerelmet? Hogy is hívják?

– Vakrandi – mondom.

– Igen. – Felém pattintja az ujját. – Te jó ég, nem őt és Jacket interjúvoltad meg a podcastedben?

Bólintok.

– De igen, onnan jött az ötlet. Mesélt nekem róla a felvétel szünetében, és nagyon érdekesnek tűnik. Esetleg találhatnék ott valakit, aki hasonlóan gondolkodik.

– Hogyan működik? – kérdezi Huxley.

– Minden névtelen az appon keresztül, de mindenkit átvilágítanak és ellenőriznek, hogy ne legyen álprofil. Aztán az app összehoz emberekkel. Nem tudod, ki az illető név szerint, vagy hogyan néz ki, és találkoztok az étteremben, a Vakrandiban, ahol együtt étkeztek, és kiderül, hogy összeilletek-e. Mint egy vakrandi.

– Ez elég menő! – jelenti ki Huxley.

– Imádom! – teszi hozzá Lottie. – Hogy miért nem gondoltam erre, amikor gazdag férjet kerestem?

Huxley szorosabbra fonja Lottie körül a karját, miközben megjegyzi:

– Szerintem egész jól választottál.

Lottie megérinti Huxley arcát, és magához húzza egy csókra.

– Egész tűrhetően, bár elég morgós tudsz lenni.

Nézem, ahogy Huxley keze birtoklóan a nővérem köré fonódik, miközben valamit a fülébe súg. Óh, remek, szerelmesek vagytok.
MINDANNYIAN LÁTJUK!

Hátradőlök a székemben, és kiürítem a borospoharamat, miközben valami titkos sugdolózást folytatnak egymással, aminek, őszintén szólva, semmi kedvem a részese lenni. Nem mintha ők akarnák, hogy a részese legyek.

Aminek viszont szeretnék a részese lenni, az egy olyan kapcsolat, mint az övék, ahol annyira el vagytok búvólve egymástól, hogy teljesen elfelejtitek a körülöttetek lévő világot, és elvesztek egymás szemében.

Azt akarom, hogy imádjanak.

Azt akarom, hogy fontos legyek valaki életében.

Azt akarom, hogy én legyek az a személy, akit valaki felhív, ha táncra van szüksége vagy nagy hírei vannak... vagy csak hallani akarja a hangomat.

Azt akarom, hogy meglepjenek virágokkal a lakásom ajtajában. Elvigyenek olyan helyekre, ahol még sosem jártam. Hogy szinte minden másodpercben rám gondoljanak, mert betöltöm valakinek a gondolatait.

Az igazit akarom.

A csúnyát.

A kicsinyességet, ami a kapcsolatokkal jár.

A kötekedést.

A vitákat.

A nevetést.

A szerelmet.

A romantikát.

Mindezt akarom! És ahogy itt ülök, és nézem, ahogy a nővérem pontosan ezt éli át, igen, ez féltékennyé tesz, de azt is felismertem, hogy ha mindezt akarom, akkor nekem kell lépnem. Nem ülhetek és várhatok hátradőlve.

Ha szerelmet akarok, meg kell találnom.

– Ó, te jó ég, úgy érzem, mindjárt hányok! – mondom, és rázom a kezemet magam mellett. – Miért gondoltam, hogy ez jó ötlet?

– Mert kapcsolatra vágysz – feleli Lottie nyugodtan, ahogy törökülésben ül az ágyamon.

– Igen. – Bólintok, miközben nézem magam a teljes alakos tükörben, és nézegetem a lila, pánt nélküli ruhát, amit a mai randira választottam. – Tényleg kapcsolatra vágyom.

– És te magad mondtad, hogy ez a srác kedvesnek tűnik. Szereti a kutyákat, saját vállalkozása van – ami közös bennetek –, és titkos vágya, hogy tagja legyen egy fiúbandának, ami nagyon cuki.

– Az. – Újra bólintok, még mindig magamat nézve. – A fiúbanda dolog tényleg megfogott.

– És mi is volt a kedvenc idézete?

– „Húha, a barátnőd! Az igen!” – válaszolom kuncogva, miközben oldalra fordulok, hogy a hátamat is szemügyre vegyem.

Lottie is kuncog.

– Látod, úgy tűnik, ő is jól szórakozik!

Most Lottie felé fordulok, és megkérdezem:

– Mi van, ha ő az igazi?

– Nem, nem vágatsz bele ilyen felfogással! Nyugodtnak, összedettnek kell lenned, és csak érezd jól magad! Nem kezdhetsz őrült romantikázásba, és nem kérheted meg, hogy csináljon neked gyerekeket tizenöt perccel a randi kezdete után!

Szigorú pillantást vetek rá.

– Sosem tennék ilyet!

– Csak hülyéskedek, mert korábban azt kérdezted tőlem, hogy a lila túlságosan kiemeli-e a könyökhajlatod ereit. Ki kérdez ilyet?

Lottie felé lengetem a karjaimat, és azt mondom:

– Anyától örököltem ezeket az ereket, és túlságosan is feltűnőek. Semmi szükségem arra, hogy ennek a ruhának a lila színe még jobban kiemelje őket.

– Ahogy ez a ruha kiemeli a melleidet, biztos vagyok benne, hogy a könyökhajlatod lesz az utolsó, amit nézni fog rajtad.

A mellkasomhoz kapok.

– Ó, a francba, úgy nézek ki, mintha nagyon mesterkéltné lennék?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Neem! – nyög fel Lottie. –Tökéletesen nézel ki. Most pedig, ha nem indulsz el hamarosan, késni fogsz, és tudom, hogy ezt utálsz a világon a legjobban.

– Ez igaz. A késés csak azt jelenti, hogy vagy időhajlító vagy – ami egy létező dolog –, vagy nem érdekel mások ideje. És az idő az egyetlen dolog az életben, amit nem kaphatsz vissza.

– Igen, tudom.

Lottie feláll az ágyról, és az ajtó felé terel, de mielőtt kitolhatna, félre fordulok, és megragadom a karjait.

– Mi van, ha ez lesz az a randi, ha ő az igazi? Izzadni fogok, amikor meglátom. Nem leszek képes lazának tűnni. Mi van, ha ez az egyetlen esélyem a szerelemre?

– Nem ez az egyetlen esélyed. Ez csak egy vakrandi egy sráccal, akit valami számítógépes algoritmus jó párosításnak gondolt számodra.

– Egy bizonyított algoritmus. A sikerarány kilencvenszázalékos. Tudod, hogy ez milyen nyomást helyez rám?

– Túlgondolod. Csak érezd jól magad!

– A randizásban nincs semmi szórakoztató. Szerencséd volt Huxley-val. Talán sétálgatnom kéne egy gazdag környéken, férjet keresve.

– Vagy elmehetnél randizni JP-vel...

Ez azonnal megnyugtatja az idegeimet, és el tudok határolódnival a nővéremtől.

– Mostanra már tudnod kellene, hogy egyáltalán nem érdekel! Szerencsésebb lenne egy szobanövénnyel randevúzni, mint JP Cannel. Most pedig – kisimítom a ruhámat –, ha megbocsátasz, vakrandim van.